

da i det hele Prisen var meget høj, blev der ingen Ting ud af Handelen. Jeg vil gøre ærede Medlemmer opmærksom paa, at medens Justitsministerens Organ sidste Sommer bekæmpede Kommunens Overtagelse af Sporvejene paa det allerkræftigste og næsten betragtede det som en Revolution, hvis Københavns Kommune overtog Sporvejene, stillede Justitsministerens Organ sig helt anderledes, den Gang der var Tale om at sælge. Da havde Justitsministeren ikke et kritisk Ord derom, tværtimod, da vi fra vor Side hævdede, at det var en altfor ublu Pris, skrev Justitsministerens Organ, at vi vilde drive Voldspolitik overfor vedkommende Sporvejsselskab. Den højtærede Justitsminister synes altsaa at have været meget stærkt interesseret i, at Københavns Kommune overtog Tuborg—Klampenborg Selskabet med denne meget urentable Linie, som er fastsat ud til hans egne Grunde. Derfor forekommer det mig utvivlsomt, at dette Sporvejsselskab og dets ledende Mand, Konferensraad Heide, have gjort Justitsministeren en betydelig Tjeneste ved at lægge Sporvejslinien paa den Maade, som dette Sporvejsselskab har gjort det, naturligvis ogsaa fordi det var paa det rene med, at i Kraft af alle de Projekter, der var Tale om derude, vilde det i sin Tid kunne blive en ganske god Forretning. Omvendt har Justitsministeren ved den Biografteaterbevilling, jeg begyndte med at omtale, gjort Konferensraad Heide en overordentlig stor Tjeneste og gjort det paa en Maade, som er enestaaende, og han har her i Dag til Forsvar herfor fremsat en Udtalelse, der er i positiv Modstrid med den, Politidirektøren fremsatte i en officiel Redegørelse til Københavns Magistrat.

Justitsministeren (Alberti): Naar jeg tager Ordet straks efter det ærede Medlem, er det, fordi der er et Punkt, det ærede Medlem rørte ved, som jeg gerne straks vil anholde. Det ærede Medlem søgte at finde en Uoverenstemmelse mellem de Udtalelser, jeg her i Tinget er fremkommen med, og en Udtalelse fra Politidirektøren i en Skrivelse til Magistraten, eller hvad det nu var for et Dokument, idet han gjorde gældende, at jeg havde sagt, at jeg havde ikke opgivet Politidirektøren, hvem der skulde have dette Biografteater, medens Politidirektøren udtrykkelig siger, at jeg havde opgivet ham disse Personer. Jeg ønsker overfor dette at gøre opmærksom paa, at der er slet ikke nogen som helst Modsi-

gelse mellem disse to Udtalelser. Sagen er jo nemlig den, at naar jeg lige overfor det ærede Medlem for Ringsted udtalte, at jeg ikke havde opgivet Politidirektøren, hvem der skulde have dette Biografteater, saa var det paa Grund af, at det ærede Medlem for Ringsted, muligvis i den Mening, at han derigennem kunde, som man i daglig Tale siger, „fange“ mig, muligvis fordi han kendte det Udtryk i Budgetbetænkningen, i Lørdags spurgte, om ikke Sagen var den, at jeg havde opgivet Politidirektøren, hvem der skulde have denne Bevilling. Men det ærede Medlem for Ringsted brugte Ordet „opgivet“ i den klare og tydelige Betydning, at jeg havde paalagt Politidirektøren, hvem der skulde have den, at jeg havde opgivet Politidirektøren: Disse to Folk bør eller skulle have denne Biografteater-Bevilling, hvorimod det følger af sig selv, at naar jeg, saaledes som jeg har gjort, har anbefalet disse to Personer til Politidirektøren, har anbefalet ham at give dem Bevillingen, saa er han sproglig berettiget til at sige, at jeg har opgivet ham deres Navne. Selvfølgelig! Og jeg fastholder paa det bestemteste, at det er gaaet saaledes til, at jeg i en Samtale anmodede Politidirektøren om at give disse to Personer denne Bevilling og anbefalede dem til ham, og efter at han havde sagt Ja dertil, saa sagde jeg til ham: Det er rigtigst, at jeg sender Dem en Skrivelse derom, for at det kan vides, at Ansvaret hviler paa mig, hvis der opstaar Klage derover. Dertil svarede Politimesteren: Det behøves saamænd slet ikke. Men jeg sagde: Det er dog det rigtigste, naar jeg anbefaler Sagen til Dem, at jeg saa ogsaa sender Dem en Skrivelse derom. Det er det, som er sket, men jeg har ikke opgivet disse Navne til Politidirektøren paa den Maade, som det ærede Medlem for Ringsted antydede og insinuerede, nemlig som et Paalæg til ham om at handle paa denne Maade. Derfor er det mislykkedes for det ærede Medlem i dette Tilfælde at gribe mig i det, man kalder en rask lille Nægtelse.

Og for øvrigt er dette med en rask lille Nægtelse netop noget, som ligger for det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds selv. Forleden Dag, ved Forhandlingen om en anden Sag, afbrød det ærede Medlem den højtærede Indenrigsminister og sagde, at Socialdemokraterne, hans Parti, i sin Tid stemte imod, at de københavnske Borgmestres Løn forhøjedes til 10,000 Kr. Det sagde det ærede Medlem ganske klart og tydeligt her i Tinget.